

Sygn. akt VIII GC 2115/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Grzybowska

Protokolant stażysta Natalia Gliniecka - Kitowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 października 2015 r. w B.

sprawy z powództwa W. S.

przeciwko Zakładom (...) S.A. w K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 46 598,03 zł (czterdzieści sześć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2012r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.947,00 złotych

(pięć tysięcy dziewięćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Eliza Grzybowska

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 20.02.2014r. do Sądu rejonowego w Inowrocławiu Powódka – W. S. żądała zasądzenia od pozwanego – Zakładów (...) Spółka Akcyjna kwoty 46.598,03 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22.02.2012r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że jako właścicielka gospodarstwa rolnego w dniu 18.01.2012r. sprzedała pozwanej 21.130 kg rzepaku. Podała, że była to jedyna dostawa rzepaku, którą pozwana odebrała, gdyż w dniu 24.01.2012r. powódka usiłowała ponownie sprzedaż pozwanej rzepak, ale pozwana odmówiła jego przyjęcia.

Powódka podniosła, że w dniu 30.01.2012r. pozwana wystawiła fakturę (...) nr (...). Faktura ta została przekazana powódce do zaakceptowania a następnie zwrócona pozwanej. Termin płatności oznaczono na 14 dni od daty zwrotu faktury przez powódkę. Powódka podkreśliła, że nie łączyła jej z pozwaną umowa kontraktacji. Powódka wskazała również, że 07.11.2013r. wysłała do pozwanej wezwanie przedsądowe, które jednak nie przyniosło rezultatu.

W dniu 9 czerwca 2014r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 października 2014 r., wydanym w sprawie VIII GNc 5382/14 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od tego nakazu pozwana wniosła sprzeciw, żądając oddalenia powództwa w całości. Pozwana podniosła, że wiarygodność dochodzona przez powódkę nie istnieje, albowiem uległa umorzeniu na skutek potrącenia z wzajemną

wierzytelnością pozwanej. Pozwana podniosła, że w dniu 10.01.2012r. strony zawarły umowę sprzedaży nr (...), zgodnie z którą powódka zobowiązała się sprzedać pozwanej 300 ton rzepaku. Umowa została zawarta w ten sposób, że powódka podpisała swój egzemplarz umowy, który wysłała faxem pozwanej a następnie pozwana podpisała ten dokument i przekazała go powódce listem poleconym. Pozwana wskazała, że po wprowadzeniu umowy do systemu komputerowego umowa otrzymała nr (...). (...) wygenerował również numer zamówienia: (...). Numer ten przekazano powódce, która powołała się na niego wykonując umowę i dostarczając 21.130 ton rzepaku. W dalszej części pozwana wskazała, że z uwagi na niewykonania przez powódkę umowy w całości, pozwana obciążyła ją karą umowną przewidzianą w § 4 ogólnych warunków umowy w wysokości 108.714,44 zł. Pozwana podniosła, że w dniu 27 lutego 2012r. złożyła powódce oświadczenie o potrąceniu wierzytelności wynikającej z faktury VAT RR z 30.01.2012 r. ze swoimi wierzytelnościami, wynikającymi z umowy nr (...), noty (...). Po dokonaniu tego potrącenia do zapłaty na rzecz pozwanej pozostała jeszcze kwota 62.116,41 zł. Pozwana podała, że w dniu 28.10.2013 wezwała powódkę do zapłaty powyższej kwoty. W odpowiedzi powódka podniosła, że nie powstało żadne roszczenie z kary umownej, gdyż nie wynika ono z żadnej umowy łączącej strony. Pozwana podała również, że pozwem z dnia 02.12.2013r. zażądała od powódki zapłaty kwoty 62.116,41 zł. Podniosła, że sprawa ta toczy się przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy pod sygnaturą I C 1271/14.

W piśmie przygotowawczym z dnia 11.12.2014r. powódka podniosła, że nie łączyła jej z pozwaną umowa, na podstawie której obciążono ją notą odsetkową. Zaprzeczyła, aby podpisała się na fasie umowy, który został przesłany pozwanej.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony prowadzą działalność gospodarczą.

(dowód: informacja z KRS k. 8-13, 53-63)

W dniu 10 stycznia 2012 r. powódka skontaktowała się z pozwaną w sprawie ustalenia warunków dostawy rzepaku. Tego samego dnia faxem bądź e-mailem wysłano powódce wzór umowy. Nie ustalono, czy wiadomość dotarła do powódki.

W dniu 10 stycznia 2012 r. z faksu o nr (...) przesłano na fax pozwanej druk umowy sprzedaży rzepaku nr (...) (...). Pod umową podpisał się mąż powódki – T. S.. W treści umowy wskazano, że jej stroną jest powódka, nazywana w umowie sprzedającym. W treści umowy podano, że sprzedający dostarczy 300 ton rzepaku za cenę 2.060 zł netto w okresie od 11.01.2012 r. do 10.02.2012r. Do umowy dołączono dokument zatytułowany „Ogólne warunki zakupu nasion rzepaku”. Zgodnie z treścią § 4 tych warunków w przypadku niedostarczenia nasion w ilości określonej w umowie, sprzedający zapłaci kupującemu karę umowną w wysokości 20% wartości niedostarczonej ilości rzepaku. Pod Ogólnymi warunkami zakupu nasion rzepaku podpisał się również mąż powódki.

(dowód: umowa przesłana faksem k. 63-66, umowa k. 67, wydruk z systemu dot. umowy k.72, zamówienie k. 73, zeznania świadka M. K. k. 161-163m zeznania świadka K. T. k. 178-179v, opinia biegłego z akt sprawy I C 1271/14 – załącznik do akt sprawy)

W dniu 13 stycznia 2012 r. pozwana nadała na pocztę przesyłkę do powódki, zawierającą umowę podpisaną przez członków zarządu pozwanej spółki. List w dniu 17.01.2012r. odebrała Z. M. - pełnomocnik pocztowy powódki. Powódka zpoznała się z tym dokumentem po kilku dniach.

(dowód: zestawienie nadanych przesyłek k. 68-71, zeznania świadka M. K. k. 161-163, zeznania świadka K. T. k. 178-179v, pismo z poczty polskiej k. 189, zeznania powódki k.192v-193v)

W dniu 18 stycznia 2012 r. powódka dostarczyła pozwanej 21.130 ton rzepaku za cenę 2.061,03 zł za tonę. Przy dostarczaniu towaru pozwana wystawiła dokument przyjęcia dostawy nr (...), w którym wskazano nr umowy: (...) i nr zamówienia: (...).

(dowód : dokument WZ k. 74, dowód przyjęcia dostawy k. 14)

W dniu 24 stycznia 2012 r. powódka usiłowała ponownie dostarczyć pozwanej rzepak. Z uwagi na jego niską jakość, pozwana odmówiła jego przyjęcia. Pozwana wystawiła protokół odmowy przyjęcia dostawy nr (...), w którym wskazano nr umowy: (...) i nr zamówienia: (...).

(dowód: protokół odmowy przyjęcia dostawy k.15)

W dniu 30 stycznia 2012 r. pozwana wystawiła powódce fakturę (...) nr (...) na kwotę 46.598,03 zł tytułem należności za sprzedany rzepak w ilości 21.130 ton. W treści faktury oznaczono na 14 dni od daty zwrotu faktury.

(dowód faktura VAT k. 16)

W dniu 20.02.2012r. pozwana na podstawie § 4 pkt 1 umowy z 10.01.2012r. wystawiła powódce notę obciążeniową nr (...) na kwotę 108.714,44 zł tytułem kary umownej za niewykonanie umowy. Notę doręczono powódce w dniu 27.02.2012r.

W dniu 27.02.2012r. pozwana skierowała do powódki oświadczenie o potrąceniu własnej wierzytelności wynikającej z w.w. noty obciążeniowej oraz z noty obciążeniowej nr (...) z wierzytelnością przysługującą powódce na podstawie faktury (...) nr (...) z 30.01.2012r. W treści pisma wskazano, że skutkiem dokonanego potrącenia do zapłaty pozostaje kwota 77.956,41 zł. Pismo to doręczono powódce w dniu 05.03.2012r.

(dowód: nota obciążeniowa wraz z dowodem jej doręczenia k. 76-77, oświadczenie po potrąceniu k. 78-79)

W dniu 28 października 2013r. pozwana wezwała powódkę do zapłaty kwoty 62.116,41 zł tytułem reszty należności wynikającej z noty obciążeniowej nr (...).

W odpowiedzi na to pismo powódka wskazała, że po stronie pozwanej nie powstało żadne roszczenie z tytułu kary umownej, gdyż nie zawierała umowy z pozwaną.

W piśmie z dnia 21.11.2013r. pozwana podtrzymała swoje stanowisko.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 80, pismo powódki z 07.11.2013r. k. 81, pismo pozwanej z dnia 21.11.2013r. k. 82)

Pomiędzy stronami toczy się postępowanie przez Sądem Rejonowym w Bydgoszczy Wydziałem I Cywilnym pod sygnaturą I C 1271/14, w ramach którego pozwana domaga się zasądzenia od powódki reszty należności wynikającej z noty obciążeniowej nr (...) w kwocie 62.116,41 zł.

W toku tego postępowania pozyskano opinię biegłej A. K., z której wynikało, że na umowie przesłanej w dniu 10.01.2012r. do pozwanej faxem znajdują się kserokopie podpisów T. S. oraz, że ta sama osoba wypełniła w części dokument WZ z 17.01.2012r. W treści opinii podano również, że zapisy „szacunkowa” o „S.C. (...)” na tym dokumencie WZ mogły zostać nakreślone przez powódkę.

(dowód: opinia biegłego A. K. z akt sprawy I C 1271/12 – załącznik do niniejszego postępowania)

Przed sądem Rejonowym w Bydgoszczy toczyło się między stronami jeszcze jedno postępowanie – o sygn. akt I C 1140/11. W pozwie wniesionym w dniu 01.04.2011 r. pozwana domagała się zasądzenia od powódki kwoty 15.840 zł, wynikającą z noty obciążeniowej nr (...). Nota obejmowała karę umowną za niewykonanie umowy nr (...). W toku tego postępowania w dniu 06.03.2012r. pozwana ograniczyła powództwo jedynie do żądania odsetek, , wskazując, że na skutek potrącenia z dnia 27.02.2012r. wierzytelność o zapłatę tej kary uległa umorzeniu w całości.

Po rozpoznaniu tej sprawy sąd wyrokiem z dnia oddalił powództwo, wskazując w uzasadnieniu, że między stronami nie doszło do zawarcia umowy, na podstawie której pozwana wymierzyła powódce karę umowną.

(dowód: dokumenty z akt sprawy I C 1140/10 k. 2- 30, 32, 62- 77, k. 136, 139-145, wyrok w sprawie IC 1140/11 k. 109)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd oparł się na wyżej wymienionych dowodach z dokumentów prywatnych, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły jego wątpliwości. Sąd w całości dał również wiarę zeznaniom świadka M. K. (k. 161- 163), K. T. (k. 178-179v) oraz zeznaniom powódki (k. 192v-193v). Zeznania te sąd uznał za jasne, rzetelne i wiarygodne. W ocenie sąd brak było jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność, ich prawdziwość potwierdzają dokumenty przełożone do akt niniejszej sprawy oraz dokumentacja zawarta w aktach I C 1271/14.

Podkreślić należy, że dokonując ustaleń w przedmiocie wykonawstwa podpisów pod umową i na dokumencie WZ sąd oparł się na zeznaniach powódki i na opinii biegłej A. K. wydanej w sprawie I C 1271/14. W ocenie sądu brak było racjonalnych przesłanek, aby w toku niniejszej sprawy przeprowadzać ponownie dowód z opinii biegłego na te same okoliczności, których dotyczyła opinia wydana w sprawie IC 1271/14. Biegła w toku tamtego postępowania analizowała ten sam dokument a tezy dowodowe odpowiadały tym, które byłyby zasadne w niniejszym postępowaniu. W tej sytuacji powoływanie w toku niniejszej sprawy nowej opinii biegłego nie miało uzasadnienia ekonomicznego a ponadto powodowałoby wydłużenie toku postępowania. Nadto na uwagę zasługuje fakt, że nawet gdyby przyjąć, że opinia pozyskana w sprawie IC 1271/12 ma w niniejszej sprawie jedynie walor dokumentu, to nadal sąd na jej podstawie oraz na podstawie zeznań przesłuchanych w tej sprawie świadków i zeznań powódki mógł czynić ustalenia, co do wykonawstwa spornych podpisów. Z treści art. 254 § 1 k.p.c. wynika bowiem, że badanie prawdziwości pisma dokonuje się z udziałem lub bez udziału biegłych, zwłaszcza poprzez porównanie pisma na zakwestionowanym dokumencie pisma tej samej osoby z pismem tej osoby na innych dokumentach. Wynika z tego, że obowiązujące przepisy nie wymagają bezwzględnie dokonywania ustaleń co do autentyczności podpisów w oparciu o opinię biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Strony łączyła umowa sprzedaży.

Powódka domagała się zapłaty za rzepak dostarczony pozwanej w dniu 18.01.2012r. w kwocie 46.598,03 zł.

Pozwana nie kwestionowała faktu dokonania sprzedaży ani wysokości przysługującej z tego tytułu powódce należności. Wskazała jedynie, że wierzytelność ta uległa umorzeniu z uwagi na potrącenie jej oświadczeniem z dnia 27.02.2012r. z wierzytelnością z tytułu noty obciążeniowej nr (...). Sąd uznał ten zarzut pozwanej za bezzasadny i ustalił, że nie doszło do skutecznego potrącenia wzajemnych wierzytelności stron.

Potrącenie jest instytucją prawa materialnego. Zgodnie z art. 498 kc, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Potrącenie następuje drogą jednostronnego oświadczenia materialnoprawnego wywołującego skutek prawny niezależnie od woli uprawnionego do wierzytelności objętej potrąceniem i od chwili złożenia go w taki sposób, ażeby druga strona mogła zapoznać się z jego treścią (art. 499 kc i 61 kc).

Od potrącenia jako czynności materialnoprawnej, odróżnić trzeba zarzut potrącenia będący czynnością procesową. Oświadczenie o potrąceniu, o którym mowa w art. 499 k.c., jest czynnością materialnoprawną powodującą - w razie wystąpienia przesłanek określonych w art. 498 § 1 k.c. - odpowiednie umorzenie wzajemnych wierzytelności, natomiast zarzut potrącenia jest czynnością procesową, polegającą na żądaniu oddalenia powództwa w całości lub w części z powołaniem się na okoliczność, że roszczenie objęte żądaniem pozwu wygasło wskutek potrącenia.

Oświadczenie o potrąceniu stanowi zatem materialnoprawną podstawę zarzutu potrącenia. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 r. II CSK 243/081).

W niniejszej sprawie pozwana w treści sprzeciwu zgłosiła jedynie procesowy zarzut potrącenia a materialne oświadczenie o potrąceniu złożyła w dniu 27.02.2012r. Oświadczenie to zostało złożone wadliwie.

Podkreślić należy, że oświadczenie o potrąceniu wywołuje natychmiastowy skutek w postaci umorzenia wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej. Skutek ten następuje w momencie, w którym wierzyciel zapozna się z oświadczeniem złożonym przez drugą stronę. Skutkiem tego oświadczenie o potrąceniu winno przybierać taką formę i mieć taką treść, aby nie było wątpliwości, która z wierzytelności i do jakiej wysokości podlega umorzeniu. Oświadczenie złożone przez pozwaną w dniu 27.02.2012r. nie spełnia jednak tego warunku. Pozwana przedstawiła do potrącenia dwie swoje wierzytelności, wynikające z not obciążeniowej (...) i (...) w wysokości łącznej 124.554,44 zł. Wskazała, że potrąca je z wierzytelnością powódki wynikającą z faktury (...) nr (...). Nie podała jednak, która z wierzytelności z tytułu kar umownych i do jakiej wysokości ulega umorzeniu. Jak wskazano wyżej ma to istotne znaczenie, gdyż oświadczenie o potrąceniu winno wywrzeć skutek już w momencie, w którym dotarło do adresata. Nadto złożenie tego oświadczenia wywołuje istotne skutki w zakresie odsetek, skoro zgodnie z treścią art. 499 k.c. oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe. Tymczasem z treści oświadczenia z dnia 27.02.2012r. nie wynika, która wierzytelność i do jakiej kwoty ma zostać umorzona. W ocenie Sądu na skutek braku konkretyzacji wierzytelności pozwanej przedstawionych do potrącenia z wierzytelnością powódki dochodzoną w niniejszym postępowaniu, oświadczenie o potrąceniu (nawet gdyby było prawidłowe) jest bezskuteczne. Pozwana wyliczając grupę własnych wierzytelności nie przedstawiła, którą konkretnie wierzytelność z grupy własnych wierzytelności przedstawia do potrącenia z wierzytelnościami powódki dochodzonymi w procesie. W ocenie Sądu z uwagi na istotne skutki prawne związane z oświadczeniem o potrąceniu brak wskazania konkretnej wierzytelności przedstawianej do potrącenia pozbawia takie oświadczenie skuteczności prawnej. Oświadczenie o potrąceniu powinno być na tyle precyzyjne, aby osoba której takie oświadczenie jest składane miała jasność co do sytuacji prawnej powstałej na skutek złożenia oświadczenia o potrąceniu - to jest w szczególności, które z jej długów wygasły na skutek potrącenia, a które pozostają do spełnienia. Pozwana nie przedstawiła, które spośród swoich wierzytelności chce umorzyć poprzez potrącenie ani które z wierzytelności powódki mają zostać umorzone i w jakiej części. Stanowisko to znajduje oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a mianowicie w wyroku z dnia 6 października 2006 r. w sprawie V CSK 198/06, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, iż „ do wywołania skutku potrącenia nieodzowne jest skonkretyzowanie wierzytelności potrącającego, a więc m.in. określenie kwoty pieniężnej, w jakiej ta wierzytelność się wyraża. Brak skonkretyzowania wierzytelności przedstawionej do potrącenia stanowi wystarczającą przesłankę dyskwalifikacji zarzutu potrącenia bez potrzeby analizowania, czy wierzytelność ta została wykazana w sposób przewidziany w art. 493 § 3 k.p.c. Udowodnienie istnienia wierzytelności bez jej dostatecznego zindywidualizowania w ogóle nie wchodzi w rachubę.” (LEX nr 327893) oraz w wyroku z dnia 18 kwietnia 2000 r. w sprawie III CKN 720/98, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że „zarzut potrącenia jest formą dochodzenia roszczenia zrównaną w skutkach z powództwem. Podlega zatem wymaganiom stawianym wobec pozwu co do określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie oraz wskazania dowodów. W szczególności zgłaszający zarzut potrącenia w procesie ma obowiązek określić swoją wierzytelność, wykazać jej istnienie i w kategorięczny sposób wyrazić wolę potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanych wierzytelności (art. 499 w związku z art. 498 § 1 i 2 kc).”(LEX nr 51368).

Podkreślić należy, że w ocenie Sądu do skonkretyzowania wierzytelności nie prowadzi zastosowanie regulacji art. 451 kc w zw. z art. 503 kc, bowiem art. 451 kc reguluje kwestię zaliczania na poczet długu nie odnosi się natomiast do wierzytelności. Zestawienie art. 503 kc w zw. z art. 451 kc wyjaśnia tylko sytuację w zakresie umorzenia długu i sytuacji dłużnika po potrąceniu wierzytelności, nie zwiera natomiast wskazówek pozwalających udzielić odpowiedzi, która z własnych wierzytelności pozwanego została przedstawiona do potrącenia.

Zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwaną należało uznać za bezskuteczny również i z tego powodu, że pozwana nie wykazała, iżby przysługiwały jej wierzytelności przedstawione do potrącenia. W zakresie dotyczącym wierzytelności wynikającej z noty obciążeniowej nr (...), w treści prawomocnego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w

sprawie I C 1140/11 ustalono, że strony nie zawarły umowy, która miałaby być podstawą naliczenia kary umownej. Do podobnych wniosków doszedł sąd w niniejszej sprawie w zakresie kary umownej nr (...).

Zgodnie z treścią art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego Nastąpi przez zapłatę określonej sumy. Z przepisu tego wynika, że podstawą do naliczenia kary umownej jest zawsze umowa zawarta przez strony. W ocenie sądu nie doszło do zawarcia umowy pomiędzy powódką a pozwaną, która obejmowałaby zapisy o karze umownej.

W toku niniejszego postępowania sąd ustalił, że na początku stycznia 2012 r. powódka skontaktowała się z pracownikami pozwanej, gdyż chciała sprzedać posiadany przez siebie rzepak. W trakcie rozmowy powódka poinformowała, że wcześniej zawierała już umowy z pozwaną, podano jej numer zamówienia, który ma podać przy realizacji dostawy. W toku tej rozmowy nie ustalano warunków obciążania powódki karą umowną. Następnie w nieustalony sposób – faxem lub e-mailem przesłano powódce druk umowy zawierający zapisy o karze umownej. W toku tego procesu nie udowodniono, że powódka ten wzór umowy otrzymała. Udowodniono natomiast, że umowę podpisał jej mąż i w dniu 10.01.2012r. przesłał tę umowę podpisaną przez siebie na fax pozwanej. Nie wykazano jednocześnie, aby działał w tym zakresie z upoważnienia powódki ani też, że miała ona świadomość tego, że mąż podpisał tę umowę. W dniu 13.01.2012r. pozwana przesłała powódce pocztą umowę podpisaną przez członków zarządu pozwanej. Przesyłki tej powódka nie odebrała osobiście, upoważniona osoba podjęła ją 17.01.2012r. Powódka zapoznała się z umową kilka dni później. W międzyczasie w dniu 18 stycznia 2012 r. powódka zrealizowała dostawę rzepaku do pozwanej.

W opisanej sytuacji nie sposób przyjąć, że powódka zawarła z pozwaną umowę nr (...) o treści zawierające zapisy o karze umownej. W toku rozmowy telefonicznej nie negocjowano bowiem kary umownej i nie ustalono jej warunków. Nie udowodniono, aby dotarł do powódki wzór umowy przesłanej faxem lub e-mailem. Powódka dokumentu tego nie podpisała i nie wykazano, aby jej mąż podpisał go w porozumieniu z powódką. Nawet gdyby uznać, że mąż powódki był upoważniony do jej reprezentowania, to i tak między stronami nie doszło do zawarcia umowy, gdyż zgodnie z treścią art. 78 § 1 k.c. do zawarcia umowy w formie pisemnej wystarcza wymiana dokumentów obejmujących treść oświadczeń woli, z których każdy jest podpisany przez jedną ze stron, lub dokumentów, z których każdy obejmuje treść oświadczenia woli jednej ze stron i jest przez nią podpisany. Mąż powódki nie przekazał jednak podpisanego dokumentu w oryginale pozwanej, do zawarcia umowy na piśmie zatem nie doszło. W innej zaś formie mąż powódki nie porozumiewał się z pozwaną. Nie sposób również przyjąć, że powódka zawarła umowę zawierającą ustalenia co do kary umownej w sposób konkludentny, skoro przystąpiła do realizacji dostaw. W toku postępowania nie wykazano bowiem, iżby przed datą realizacji dostawy z dnia 18.01.2012r. oraz nieprzyjętej dostawy z 24.01.2012r. powódka zapoznała się z treścią umowy i wiedziała, że zawiera ona zapisy o karze umownej. Nie można zatem przyjąć, że przystępując do realizacji dostaw potwierdziła wolę zawarcia umowy o treści wskazanej w dokumencie z 10.01.2012r.

W tej sytuacji sąd ustalił, że pozwana nie miała podstaw do obciążenia powódki karą umowną.

W konsekwencji sąd uznał zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwaną za bezzasadny.

Wobec braku innych zarzutów co do zasadności żądania powódki, sąd uznał roszczenie powódki w zakresie dotyczącym zapłaty za dostarczony towar za słuszne i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 46.598,03 zł.

Sąd zasądził na rzecz powódki odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu w oparciu o treść art. 481 § 1 kc i 482 § 1 k.c.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Zgodnie z treścią art. 482 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie odsetek do dłużnej sumy. W treści faktury oznaczono termin płatności. Pozwana w

ustalonym terminie nie uregulowała ceny. Wobec powyższego należało zasądzić odsetki od dnia następnego po datach wskazanym na fakturze.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 99 kpc. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu Sąd zasądził w nakazie zapłaty od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.747 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W kwocie tej mieściła się suma 2330 zł wpłacona tytułem opłaty od pozwu oraz kwota 2.417 zł stanowiąca koszty zastępstwa procesowego (wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państw kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz 17 złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z uiszczoną przez powoda opłatą skarbową od pełnomocnictwa)

SSR Eliza Grzybowska